

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferfeckého a Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **Michal Martinec**, IČO: 137 82 363
sídlem Dobrovského 181, 252 63 Roztoky
zastoupen advokátkou Mgr. Lucií Tycovou Rambouskovou
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, čj. MZP/2024/210/1045,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 1. 7. 2024 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, čj. MZP/2024/210/1045 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále též „**správní orgán prvního stupně**“ nebo „**inspekce**“) ze dne 19. 1. 2024, čj. ČIŽP/41/2024/734 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Žalobce se rovněž domáhá zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání následujících přestupků:

- podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpadech**“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení k využívání, sběru nebo výkupu autovraků s přiděleným IČZ CZ00336 z listopadu 2009 (dále jen „**provozní řád zařízení**“) soustředil ke dni kontroly 29. 11. 2022 odpad kat. č. 16 01 06 v počtu 89 kusů mimo vodohospodářsky zabezpečenou plochu;
- podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona č. 542/2020 Sb., o výrobcích s ukončenou životností, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o VUŽ**“), kterého se měl dopustit tím, že v průběžné evidenci o produkci a nakládání s odpady za rok 2022 do data kontroly 29. 11. 2022 vykázal chybné a neúplné údaje, stejně jako v hlášení o sběru a zpracování autovraků za rok 2021;
- podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ, kterého se měl dopustit tím, že inspekci nepředložil samostatně vedenou evidenci materiálů a částí k opětovnému použití za uplynulou část roku 2022 do data kontroly 29. 11. 2022;

za což mu byla v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“), uložena pokuta za přestupek nejpřísněji trestný, tedy za přestupek podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech, a to ve výši 250 000 Kč. Žalobci byla rovněž uložena povinnost k náhradě nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 30. 4. 2024.

II. Rozhodnutí žalovaného

4. Žalovaný nejprve rekapituloval zjištění správního orgánu prvního stupně. Žalobce byl v době spáchání přestupků provozovatelem zařízení k využívání, sběru nebo výkupu autovraků s přiděleným IČZ CZ00336 (dále jen „**zařízení žalobce**“) na základě souhlasu Krajského úřadu Středočeského kraje vydaného rozhodnutím ze dne 9. 12. 2009, čj. 177806/2008/KUSK OŽP/Ko (dále též „**souhlas Krajského úřadu**“), jehož součástí je provozní řád zařízení. Žalobce je v souladu s § 102 odst. 1 písm. d) zákona o VUŽ zpracovatelem vozidel s ukončenou životností a zároveň je prodejcem náhradních dílů. Zařízení žalobce se nachází v areálu bývalého velkokapacitního kravína, nyní areálu Autoland Sluštice, na pozemcích parc. č. 723, 724, 725, 733, 858 a 860 v k. ú. Sluštice.
5. Inspekce provedla v zařízení žalobce dne 17. 8. 2022 neohlášenou kontrolu a posléze dne 29. 11. 2022 proběhla již ohlášená kontrola, ze které byl téhož dne pořízen záznam o kontrolních úkonech čj. ČIŽP/41/2022/12733 (dále jen „**záznam z kontroly dne 29. 11.**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2022“). Následně byl vyhotoven protokol o kontrole ze dne 11. 8. 2023, čj. ČIŽP/41/2023/9126, a dne 30. 10. 2023 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupcích ze dne 18. 10. 2023, čj. ČIŽP/41/2023/11087 (dále jen „**oznámení o zahájení řízení**“). Dne 19. 1. 2024 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce v celém rozsahu odvolal, přičemž navrhoval jeho zrušení a zastavení řízení.

6. Žalovaný rovněž rekapituloval odvolací argumentaci žalobce, která se ve své podstatě shoduje s nyní uplatněnými žalobními body. Ve stručnosti žalobce namítal, že:

- byl zkrácen na svých procesních právech, protože mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před skončením řízení;
- nebyla naplněna formální ani materiální stránka přestupku podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech, protože pozemky, na kterých se autovraky nacházely, jsou vodohospodářsky zabezpečenými plochami;
- se na předmětných pozemcích nacházely „komplexní opětovně použitelné díly“ tedy zboží, a nikoliv odpad, a proto nebyla dána pravomoc inspekce k projednání přestupku;
- jeho odpovědnost za případné přestupky spáchané přede dnem 30. 10. 2020 již zanikla v důsledku promlčení;
- postup inspektorů při kontrole byl nesprávný.

7. Námitku žalobce, že mu nebylo v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), umožněno vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, odmítl žalovaný jako nedůvodnou. Usnesením inspekce ze dne 16. 11. 2023, které bylo žalobci doručeno dne 27. 11. 2023, byl žalobce mimo jiné upozorněn na skutečnost, že ústní jednání není nezbytné pro zjištění stavu věci, že má možnost v řízení písemně vyjádřit své stanovisko a že před vydáním rozhodnutí má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce dne 21. 12. 2023 prostřednictvím svého právního zástupce nahlížel do spisu a využil tak svého práva seznámit se s podklady řízení, přičemž spis obsahoval všechny podklady, na jejichž základě bylo následně vydáno prvostupňové rozhodnutí. Skutečnost, že se žalobce za této situace k podkladům písemně nevyjádřil, není možno považovat za procesní vadu řízení. Žalobce měl možnost vyjádřit se od začátku řízení, tj. ode dne doručení oznámení o zahájení řízení dne 30. 10. 2023, a neučinil tak ani přesto, že mu informace o této možnosti byla zopakována v usnesení ze dne 16. 11. 2023.

8. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že pojem vodohospodářsky zabezpečená plocha není v právních předpisech jasně definován, nicméně zdůraznil, že se v projednávané věci jedná o komplexnější problematiku, než jak je prezentována žalobcem. Žalovaný je povinen vycházet ze schváleného a stále platného provozního řádu zařízení, který byl Krajským úřadem Středočeského kraje schválen s podmínkou, že dojde-li k jakékoli změně, musí být tato skutečnost neodkladně oznámena. Jestliže žalobce tvrdí, že předmětné pozemky nebyly zahrnuty jako vodohospodářsky zabezpečené plochy do provozního řádu zařízení z důvodu absence vlastnictví k nim, nic mu po nabytí jejich vlastnictví nebránilo v tom, aby provozní řád zařízení změnil a nechal vodoprávní úřad posoudit, zda jsou tyto pozemky skutečně vodohospodářsky zabezpečené. Vodohospodářsky zabezpečenou plochou je prokazatelně pouze plocha, která je takto označena v provozním řádu zařízení žalobce. Není možné spokojit se pouze s tvrzením žalobce, že předmětné plochy jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vodohospodářsky zabezpečené, aniž tato skutečnost byla posouzena a aprobována autoritativním orgánem. Materiální stránka daného přestupku, tj. společenská škodlivost, byla naplněna již tím, že v daném případě mohlo dojít k ohrožení právními předpisy chráněného společenského zájmu, kterým je ochrana životního prostředí.

9. Žalovaný se rovněž zabýval pojmem „komplexní opětovně použitelný díl“, přičemž uzavřel, že tento pojem není právními předpisy definován, nicméně je zřejmé, že jej není možné zaměňovat s pojmem vozidlo s ukončenou životností nebo s pojmem opětovně použitelný díl, neboť by se jednalo o obcházení zákona. Vozidlo s ukončenou životností je v souladu s § 3 odst. 1 písm. k) zákona o VUŽ odpadem, přičemž jeho části, které lze ještě použít na náhradní díly pro jiná vozidla, je možné zpracovat jako opětovně použitelné díly. Opětovně použitelným dílem může být jakákoli součást vozidla s výjimkou karoserie, případně její části, pokud je na ní zachyceno identifikační číslo vozidla (dále jen „VIN“). Takový díl přestává být odpadem a stává se opětovně použitelným dílem až poté, co byl zpracovatelem kvalifikovaně demontován a v souladu s § 11 odst. 1 písm. m) zákona o odpadech zkontrolován, zda je funkční, očištěn a případně opraven. Na vodohospodářsky nezabezpečené ploše v zařízení žalobce se nacházelo celkem 89 autovraků, které byly výrazně rozebrány a nesplňovaly definici opětovně použitelného dílu, neboť jako celek je nebylo možné bez jakékoli další úpravy použít pro další vozidlo. Žalovaný dále zdůraznil, že skutečnost, že u některých vozidel s ukončenou životností nebyl zjištěn VIN, navíc dokládá, že se jednalo o jejich konečné zpracování a nemohly tedy být označeny jako opětovně použitelné díly. Aby se mohlo jednat o zboží a nikoli o odpad, je nezbytné, aby movitý majetek nacházející se na předmětných pozemcích splňoval definici opětovně použitelného dílu. V daném případě se jednalo o odpad, a proto měla inspekce v dané věci pravomoc.
10. Následně se žalovaný zabýval námitkou promlčení vznesenou žalobcem. Inspekce klade žalobci za vinu chybné hlášení o sběru a zpracování autovraků za rok 2021 a dále chybnou průběžnou evidenci o produkci a nakládání s odpady za rok 2022. Inspekce jednoznačně prokázala náhledem do evidence MAISOH, že autovraky, o něž v daném případě šlo, jsou vozidla s ukončenou životností, která byla přijata do zařízení žalobce v letech 2017 až 2020, neboť u nich identifikovala VIN. Jestliže se vozidla s ukončenou životností z předešlých let nacházela na předmětných pozemcích, byl žalobce povinen je vykázat bez ohledu na to, ze kterého roku pocházela. Dané nedodržení právních předpisů nemohlo být promlčeno, neboť se fakticky nevztahovalo k evidenci za roky 2017 až 2020, ale za roky 2021 a 2022. Žalobci bylo dále kladeno za vinu, že v roce 2022 vůbec nevedl samostatnou evidenci materiálů a částí k opětovnému použití v souladu s § 109 odst. 2 písm. g) zákona o VUŽ, tudíž ani toto jednání nemohlo být promlčeno. Jednotlivé skutky byly spáchány v několika časových úsecích a promlčecí doba začala běžet až 30. 11. 2022, tedy den po proběhlé ohlášené kontrole, a byla přerušena dne 30. 10. 2023, a to doručením oznámení o zahájení řízení žalobci.
11. Nakonec se žalovaný zabýval námitkami žalobce k průběhu kontroly dne 29. 11. 2022. Uvedl, že oznámení o provedení kontroly ze dne 7. 11. 2022, čj. ČIŽP/41/2022/11871, bylo žalobci doručeno dne 14. 11. 2022. Žalobce byl seznámen s tím, že se kontroly bude účastnit více inspektorů, a bylo evidentní, že tito pro zajištění řádné kontroly celého zařízení mohou vykonávat kontrolu separovaně. Inspektoři se snažili co nejméně zasahovat do provozu zařízení žalobce, nicméně zjištění skutkového stavu na místě bylo komplikováno zejména nedodržením plochy potřebné pro uskladnění jednoho autovraku,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

která měla včetně přístupových uliček dle provozního řádu zařízení činit cca 6,5 m². Žalobce se mohl obávat poškození vozidel s ukončenou životností, nicméně z fotografické dokumentace je zřejmé, že vozidla byla do značné míry rozebraná a jejich karoserie nebyly v neporušeném stavu. Způsob kontroly tudíž vozidla s ukončenou životností nemohl znehodnotit více, než již byla znehodnocena. Případné způsobení škody v rámci kontrolní činnosti navíc není způsobilé zpochybnit kontrolní zjištění a kontrolu jako takovou. Inspekce neklade žalobci za vinu, že nebyla předložena evidence o produkci a nakládání s odpady, ale to, že evidence obsahuje chybné údaje. Elektronická evidence, do které inspektoři dle žalobce odmítli nahlédnout, byla vedena v programu, který neposkytuje nebo nezpracovává data v souladu s právními předpisy, není tak možné se na ni odvolávat. Žalovaný zhodnotil navrhované důkazy svědeckými výpověďmi jako bezpředmětné, neboť problematika nakládání s „komplexními opětovně použitelnými díly“ je problematikou právní a výslech navrhovaných svědků nemůže změnit ani objasnit obsah pojmů uvedených v relevantních právních předpisech. Rovněž zjištění, zda kapalina ve vozidlech s ukončenou životností byla voda nebo se jednalo o látku životnímu prostředí nebezpečnou, nebylo pro naplnění materiální stránky přestupku důležité. Nejen kapaliny ve vozidlech obsažené, ale vozidla s ukončenou životností jako celek jsou nebezpečná pro životní prostředí, a proto je nutné je skladovat na vodohospodářsky zabezpečených plochách. Žalovaný má tedy za to, že ustanovení § 9 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), porušeno nebylo a kontrola probíhala v souladu s platnou legislativou.

12. Žalovaný uzavřel, že žalobce svým jednáním porušil § 17 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 21 odst. 2 a § 22 odst. 1 zákona o odpadech, čímž spáchal přestupek podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech; a dále porušil § 109 odst. 2 písm. f) zákona o VUŽ a § 109 odst. 2 písm. g) zákona o VUŽ, čímž spáchal přestupky podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ. Žalovaný měl za prokázané, že správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav nade vší pochybnost a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto odvolání žalobce odmítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

13. Žalobce napadá napadené rozhodnutí v celém rozsahu, přičemž svou argumentaci systematicky člení do několika skupin tvořících jednotlivé žalobní body.
14. V **prvním žalobním bodě** žalobce namítá, že správní řízení bylo zatíženo procesní vadou, jelikož mu v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před skončením řízení v prvním stupni. Žalobce se žádostí ze dne 9. 11. 2023 domáhal nařízení ústního jednání. Jeho žádost byla zamítnuta usnesením inspekce ze dne 16. 11. 2023, čj. ČIŽP/41/2023/12863, ve spojení s odvolacím rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 1. 2024, čj. MZP/2024/2011/109. Dne 19. 1. 2024, tedy den po doručení uvedeného rozhodnutí žalobci, bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, což žalobce považoval za zcela překvapivé. Žalobce se připravoval na ústní jednání, jehož se aktivně domáhal, a byl připraven se vyjádřit písemně, pokud jeho žádosti nebude vyhověno. To mu ovšem bylo postupem správního orgánu znemožněno. Žalobci nebylo známo, že řízení se chýlí ke konci, a proto se nevyjádřil. Postup správního orgánu považuje žalobce za nezákonný, neboť odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů zakotveným v první hlavě první části správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

15. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce namítá, že u přestupku podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech absentuje společenská škodlivost. Žalobce nesouhlasí s tím, že by pozemek parc. č. 724 v k. ú. Sluštice a haly č. 5.1 a 5.2 nacházející se na pozemku parc. č. 725 v k. ú. Sluštice nebyly vodohospodářsky zabezpečenými plochami. Pojem vodohospodářsky zabezpečená plocha není legislativně vymezen a obecně se za vodohospodářsky zabezpečenou plochu považuje plocha umožňující kontrolované nakládání s vodami. Rozhodnutím Městského úřadu Říčany u Prahy, stavebního úřadu, ze dne 30. 6. 1998, čj. 6432/98, byly povoleny úpravy za účelem změny užívání celého areálu bývalého kravína na areál autovrakoviště. Užívání zařízení žalobce tentýž úřad následně povolil kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 3. 2001, čj. 301/01-330/St. Stav evidovaný v katastru nemovitostí je pouze deklaratorní a pro posouzení skutečného stavu věci je třeba vycházet z kolaudačního rozhodnutí nebo souhlasu s užíváním vydaným příslušným stavebním úřadem. Skutečnost, že předmětné pozemky jsou vodohospodářsky zabezpečenými plochami, je dále patrná z popisné i výkresové části technické zprávy pasportu odlučovače ropných látek nacházejícího se na pozemku parc. č. 736 v k. ú. Sluštice (dále jen „**odlučovač ropných látek**“). Do odlučovače ropných látek je odváděna veškerá znečištěná dešťová voda z celého zařízení žalobce, přičemž pravidelné testování odpadních vod certifikovanou laboratoří dokládá funkčnost odlučovače ropných látek. Správní orgány tedy rezignovaly na svou povinnost zkoumat naplnění skutkové podstaty přestupku, když se nezabývaly otázkou, zda se autovraky skutečně nacházely na ploše, kterou lze z hlediska zákonem chráněného zájmu na ochraně životního prostředí považovat za problematickou.
16. Námitkami soustředěnými pod **třetím žalobním bodem** žalobce brojí proti postupu správního orgánu ohledně údajného výskytu autovraků v případě přestupků podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ, přičemž má za to, že správní orgány v tomto směru nezjistily skutečný stav věci. Inspektoři nezjistili na žádném z „komplexních opětovně použitelných dílů“ uvedených v prvostupňovém rozhodnutí VIN ve smyslu nařízení Komise (EU) č. 19/2011 ze dne 11. 1. 2011, které se týká požadavků pro schvalování typu týkajících se povinných štítků výrobce a identifikačních čísel motorových vozidel a jejich přípojných vozidel a kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 661/2009 o požadavcích pro schvalování typu motorových vozidel, jejich přípojných vozidel a systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla z hlediska obecné bezpečnosti (dále jen „**nařízení o VIN**“). Žádným právním předpisem není přesně technicky vymezen pojem dílu, náhradního dílu a dílu pro opětovné použití. Na pozemku parc. č. 724 v k. ú. Sluštice a v halách č. 5.1 a 5.2 nacházejících se na pozemku parc. č. 725 v k. ú. Sluštice nebyla umístěna žádná vozidla s ukončenou životností, ale pouze „komplexní opětovně použitelné díly“ pro silniční motorová vozidla. Žalobcem byly tyto díly předány pro opětovné použití do jeho samostatné živnosti volné – maloobchod s použitým zbožím, a tak je nemohl ani chybně vykázat v evidencích. Navíc podle přímo použitelných předpisů Evropské unie „komplexní opětovně použitelné díly“ představují zboží, a nikoli odpad, a proto nebyla v daném případě ani založena pravomoc správního orgánu prvního stupně.
17. Ve **čtvrtém žalobním bodě** vznáší žalobce námitku promlčení vztahující se k přestupkům podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ, a to s odkazem na § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, dle kterého nelze přestupek projednat od uplynutí jednoho roku od jeho spáchání, a na § 29 písm. a) přestupkového zákona, dle kterého zaniká odpovědnost za přestupek uplynutím promlčecí doby, která dle

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

§ 30 písm. b) přestupkového zákona činí tři roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty s horní hranicí alespoň 100 000 Kč. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 30. 10. 2023. Měl-li se žalobce dopustit přestupku na úseku odpadového výkaznictví předáním „komplexních opětovně použitelných dílů“ pocházejících z autovraků přijatých do zařízení žalobce v letech 2017 až 2020, tak by se tak stalo nejpozději v roce následujícím. Odpovědnost žalobce za veškeré případné přestupky spáchané přede dnem 30. 10. 2020 zanikla uplynutím promlčecí doby. Předmětné evidenční povinnosti jsou ve vztahu k jednotlivým „komplexním opětovně použitelným dílům“ povinnostmi jednorázovými, přičemž postihovat jeden eventuální skutek nelze opakovaně.

18. Také samotný průběh kontroly předcházející prvostupňovému rozhodnutí byl žalobcem napaden (**pátý žalobní bod**). Žalobce okruh výtek týkajících se průběhu kontroly oproti odvolání ve správním řízení podstatně zúžil. Žalobce namítl, že inspektoři utvořili skupinky, které se volně pohybovaly po areálu, a žalobce se tak nemohl účastnit činnosti všech těchto skupinek. Inspektorka Petra Hertlová v rozporu s § 9 písm. b) kontrolního řádu nešetřila práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, když přecházela přes kapoty a střechy „komplexních opětovně použitelných dílů“, které na takový způsob zatížení nejsou konstruovány ani povrchově upraveny. V době kontroly byla navíc k dispozici průběžná evidence o produkci a nakládání s odpady vypracovaná za zařízení za uplynulou část roku 2022 do data kontroly v elektronické podobě, do které inspektor odmítl nahlédnout.
19. Žalobce závěrem vznesl eventuální návrh na snížení uložené pokuty, kterou považuje za nepřiměřeně vysokou. Žalobce zdůraznil, že žádným ze skutků nedošlo ke skutečnému ohrožení nebo poškození životního prostředí. Uložená pokuta ani nepředstavuje jediný postih žalobce, když v důsledku napadeného rozhodnutí nesplnil podmínky pro přijetí podpory z Národního programu životního prostředí, která by činila několik set tisíc korun. Žalobce byl nucen omezit provoz svého zařízení a musel propustit sedm stálých zaměstnanců. Žalobce se dále v minulosti opakovaně marně dotazoval žalovaného na přesné vymezení okamžiku, kdy se z autovraku stává opětovně použitelný náhradní díl. Žalobce tedy považuje za nespravedlivé, že je následně sankcionován za nesprávný výklad zákonem stanovených pojmů, ačkoli o výklad v potřebném rozsahu žádal. Žalobce pro případ, že nebude napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí zrušeno, považuje jako adekvátní snížení uložené pokuty na jednu čtvrtinu její uložené výše.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl, a vyjádřil se k jednotlivým žalobním důvodům. Ve své podstatě setrval na svých stanoviscích vyjádřených již v napadeném rozhodnutí, která jsou blíže popsána v části II. odůvodnění tohoto rozsudku.
21. K námitkám pod **prvním žalobním bodem** žalovaný zopakoval, že žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí již od začátku řízení a byl také před vydáním rozhodnutí seznámen s celým obsahem správního spisu. Měl tedy všechny nezbytné informace, aby se v rámci přestupkového řízení vyjádřil, a přesto tak neučinil.
22. K námitce absence společenské škodlivosti přestupku podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech (**druhý žalobní bod**) žalovaný uvedl, že správní orgány vycházely z platného provozního řádu zařízení žalobce. Nelze se spokojit s tvrzením, že předmětné plochy jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vodohospodářsky zabezpečené, aniž bylo uvedené posouzeno a vyhodnoceno autoritativním orgánem.

23. K námitkám žalobce pod **třetím žalobním bodem** vztahujícím se k přestupkům podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ žalovaný zopakoval, že pojmem „komplexní opětovně použitelný díl“ užívaným žalobcem nelze nahrazovat pojem vozidlo s ukončenou životností nebo pojem opětovně použitelný díl. Vozidlo s ukončenou životností je odpadem, přičemž jeho části, které lze ještě použít jako náhradní díly pro jiná vozidla, je možné zpracovat jako opětovně použitelné díly. Aby se mohlo jednat o zboží, a nikoli o odpad, je nezbytné, aby takový díl prošel tzv. přípravou k opětovnému použití. V daném případě se stále jednalo o odpad, a proto měla inspekce pravomoc ke kontrole, k projednání přestupku a k vydání rozhodnutí.
24. K námitce promlčení (**čtvrtý žalobní bod**) žalovaný zopakoval, že skutky byly spáchány v několika časových úsecích. Žalobce porušil § 17 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 21 odst. 2 a § 22 odst. 1 zákona o odpadech k datu inspekční kontroly dne 29. 11. 2022. Ustanovení § 109 odst. 2 písm. f) zákona o VUŽ žalobce porušil v průběhu roku 2022, tj. od 1. 1. 2022 do data kontroly dne 29. 11. 2022 a § 109 odst. 2 písm. g) zákona o VUŽ porušil při inspekčních kontrolách dne 17. 8. 2022 a 29. 11. 2022. Promlčecí doba tedy začala dle názoru žalovaného běžet dne 30. 11. 2022 a byla přerušena doručením oznámení o zahájení řízení žalobci dne 30. 10. 2023. Z tohoto důvodu tedy nemohlo dojít k zániku odpovědnosti žalobce za předmětné přestupky uplynutím promlčecí doby.
25. Ani námitky pod **pátým žalobním bodem** týkající se průběhu kontroly žalovaný nepovažoval za důvodné. Zopakoval, že žalobce byl předem seznámen s tím, že se kontroly bude účastnit více inspektorů. Skutečnost, že někteří inspektoři nevyčkali konce kontroly, není porušením právních předpisů. V důsledku nedodržení plochy potřebné pro uskladnění jednoho autovraku, museli inspektoři rovněž přecházet přes autovraky, což ovšem nemohlo vzhledem k jejich stavu vést k jejich většímu znehodnocení. Ani odmítnutí nahlédnutí do elektronické evidence nemohlo na závěrech kontroly nic nezměnit, když žalobce evidenci materiálů a částí k opětovnému použití vůbec nevedl, a to ani elektronicky.
26. K eventuálnímu návrhu žalobce na moderaci uložené pokuty žalovaný uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání tří přestupků, přičemž za nejzávažnější z nich je v zákoně o odpadech stanovena pokuta ve výši až do 10 000 000 Kč. Ve světle spáchaných přestupků a s přihlédnutím k maximální výši pokuty je uložená pokuta ve výši 250 000 Kč nízká. Skutečnost, že žalobci nebyla poskytnuta dotace, není možné vytýkat správním orgánům, které pouze plnily svou zákonnou povinnost. Pokud se žalobce domáhal po žalovaném upřesnění časového úseku, kdy se z vozidla s ukončenou životností stává opětovně použitelný díl, žalovaný uvedl, že nemůže stanovit konkrétní časový úsek nebo podmínky, neboť se jedná o komplexní problematiku, která je vždy posuzována zvlášť v každém konkrétním případě.

V. Jednání

27. Při jednání konaném dne 3. 3. 2025 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a dosud uplatněné argumentaci. Zástupce žalobce opakovaně zdůraznil, že žalobce svým jednáním jakýmkoliv způsobem nepoškodil, ba ani neohrozil životní prostředí, což považuje za klíčové pro posouzení přestupku. Zdůraznil také, že plochu celého areálu provozovny žalobce je nutné považovat za vodohospodářsky zabezpečenou plochu,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

přičemž poukázal na navržené důkazní prostředky. Znovu také poukázal na nejasné vymezení klíčových pojmů v oblasti nakládání s autovraky, a to jak z hlediska právního, tak i odborně technického. Opětovně se také vyjádřil k tvrzenému nezákonnému postupu inspekce při vedení kontroly, zejména tvrdil, že mu bylo znemožněno, aby uplatnil námitky do protokolu o kontrole. Nad rámec žalobní argumentace pak doplnil tvrzení o dřívějších majetkových sporech a nesrovnalostech týkajících se části pozemků, na nichž se provozovna nachází, s tím, že majetkoprávní situace v době vydání souhlasu Krajského úřadu neumožňovala zahrnutí těchto pozemků do rámce vydaného souhlasu. Žalovaný setrval na své argumentaci obsažené ve vyjádření k žalobě a v napadeném rozhodnutí.

28. Soud konstatoval podstatný obsah správního spisu a podání stran, přičemž stranám rekapituloval klíčové poznatky z nich vyplývající. Další dokazování žalobcem navrhovanými listinnými důkazními prostředky, které jsou součástí správního spisu, soud neprováděl [rozhodnutí inspekce ze dne 19. 1. 2024, čj. ČIŽP/41/2024/734 (č. pol. 30 správního spisu), odvolání žalobce proti rozhodnutí inspekce ze dne 5. 2. 2024 (č. pol. 32 správního spisu), rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 9. 12. 2009, čj. 177806/20008/KUSK OŽP/Ko (č. pol. 3 správního spisu), provozní řád žalobce z listopadu 2009 s přílohami (č. pol. 4 správního spisu), protokol o kontrole inspekce ze dne 11. 8. 2023, čj. ČIŽP/41/2023/9126 (č. pol. 18 správního spisu), usnesení inspekce ze dne 16. 11. 2023, čj. ČIŽP/41/2023/12863 (č. pol. 26 správního spisu), odvolání žalobce proti usnesení inspekce ze dne 6. 12. 2023 (č. pol. 27 správního spisu), rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2024, čj. MZP/2024/2011/109 (č. pol. 31 správního spisu), oznámení o zahájení řízení o přestupcích ze dne 18. 10. 2023, čj. ČIŽP/41/2023/11087 (č. pol. 1 správního spisu)].
29. K návrhu žalobce Městský soud v Praze provedl dokazování následujícími listinnými důkazy. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, čj. MZP/2024/210/1045, soud zjistil, že žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, a to na základě důvodů podrobně rekapitulovaných v bodech 4-12 tohoto rozsudku. Z kolaudačního rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech ze dne 7. 3. 2001, čj. 301/01-330/St, soud zjistil, že Městský úřad Říčany jako stavební úřad povolil užívání stavby, stavebních úprav autovrakoviště v areálu bývalého velkokapacitního kravína v obci Sluštice, přičemž provedená stavba obsahuje: autovrakoviště, administrativní část, mechanické dílny, údržbářskou dílnu, vrakoviště, šrotiště, odstavnou plochu. Z pasportu odlučovače lehkých kapalin vypracovaného v březnu 2023 Ing. Janem Mauerem soud konstatuje, že z technické dokumentace se podává, že stávající odlučovač lehkých kapalin SOR 20 se sorbční stěnou slouží jako bezpečnostní prvek pro zachycení lehkých kapalin, které mohou být obsaženy v dešťových vodách odváděných ze zpevněných ploch areálu autovrakoviště. Z rozhodnutí Okresního úřadu Praha – východ ze dne 10. 6. 1998, čj. 1846/98ŽP-231/1A20, soud ověřil, že úřad žalobci povolil mimo jiné vypouštění předčistěných dešťových vod z parkoviště do povrchových vod v množstvím nepřesahujícím 16 l/s a že žalobci povolil zřízení vodohospodářského díla, odlučovače minerálních olejů SOR 20 se sorbční stěnou. Z protokolů o zkouškách odpadních vod provedených laboratoří ALS Czech Republic, s.r.o. ve dnech 4. 4. 2023-13. 4. 2023, ve dnech 19. 10. 2022-26. 10. 2022 a ve dnech 12. 2. 2022-18. 2. 2022 soud zjistil, že použitou zkušební metodou bylo ve všech třech případech shodně zjištěno, že odpadní voda odebraná v Autolandu Sluštice obsahovala měřené látky, ropné uhlovodíky – FTIR (nepolární extrahovatelné látky) v objemu pod mezí stanovitelnosti (< 10 mg/l). Z 18 karet skladových zásob žalobce soud zjistil, že žalobce ve své evidenci v 18 dokladovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

případech (autovraky převzaté žalobcem v letech 2017-2022) vede údaj o předání „komplexu“ do živnosti volné – maloobchod s použitým zbožím.

30. Soud k důkazu naopak neprovedl fotografii inspektorky „přecházející přes střechy komplexních opětovně použitelných dílů“, ani výpis údajů žalobce z živnostenského rejstříku, neboť skutečnosti jimi dokládané jsou mezi stranami nesporné a jako takové je není potřeba dokazovat.
31. Obdobně soud postupoval také v případě návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí pana Pavla Strejčka, stejně jako další osoby – odpovědného zástupce žalobce, označené žalobcem při jednání, neboť skutečnosti, které mají být dle žalobce daným důkazním návrhem zjištěny, nejsou způsobilé ovlivnit právní posouzení věci soudem, jak soud podrobně rozvádí v odůvodnění rozsudku.
32. Ze stejných důvodů soud k důkazu neprovedl ani výpis z katastru nemovitostí k pozemku parc. č. 721 v k. ú. Sluštice, vedenému na l. v. 297, prokazující stav evidovaný k datu 2. 8. 2008, výpis z katastru nemovitostí k pozemku parc. č. 723 v k. ú. Sluštice, vedenému na l. v. 201, prokazující stav evidovaný k datu 2. 12. 2008, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2010, sp. zn. 43 T 15/2003, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 12. 2010, sp. zn. 2 To 111/2010. Ani tyto důkazní prostředky nebyly ve spojení s příslušnými žalobními tvrzeními způsobilé ovlivnit či změnit právní posouzení věci soudem.
33. Stejně tak soud neprovedl ani žalobcem navrhovaný znalecký posudek z oboru strojírenství, neboť posouzení s důkazním návrhem souvisejících žalobních námitek soudem bylo založeno na právním posouzení věci a interpretaci souvisejících zákonem použitých pojmů, nikoliv na posouzení skutkových okolností, k jejichž posouzení by bylo potřeba zvláštních odborných znalostí.
34. Zároveň soud neprováděl jako důkazní prostředky ani listiny vztahující se k moderačnímu návrhu žalobce, konkrétně soubor dohod o rozvázání pracovního poměru mezi žalobcem a jeho bývalými zaměstnanci a výklad pojmů v souvislosti se zpracováním vozidel s ukončenou životností ze dne 16. 10. 2023, č. j. MZP/2023/720/6060, neboť v kontextu dále uvedeného odůvodnění rozsudku ve vztahu k moderačnímu návrhu žalobce neshledal soud provedení uvedených důkazních prostředků za nezbytné pro své rozhodnutí.
35. Žádné další důkazní návrhy účastníci řízení nevznegli.
36. Účastníci řízení ve svých závěrečných návrzích setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
38. Žaloba není důvodná.
39. V posuzované věci žalobce brojil proti rozhodnutím, kterými mu byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za jednání, ve kterých správní orgány shledaly naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech a dále přestupků podle § 125

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ. Žalobce byl konkrétně postihnut za to, že (i.) ke dni 29. 11. 2022 neprovozoval své zařízení v souladu s povolením podle § 21 odst. 2 zákona o odpadech, jelikož v rozporu s provozním řádem zařízení soustředil odpad mimo vodohospodářsky zabezpečenou plochu, dále (ii.) jako provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností vykázal v průběžné evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi za rok 2022 do 29. 11. 2022 chybné a neúplné údaje, (iii.) vykázal chybné a neúplné údaje v hlášení o sběru a zpracování autovraků za rok 2021 a rovněž (iv.) nepředložil samostatně vedenou evidenci materiálů a částí k opětovnému použití za uplynulou část roku 2022 do 29. 11. 2022.

40. V logice uspořádání žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení žalobcem pod **čtvrtým žalobním bodem** vznesené námitky promlčení vztahující se k přestupkům podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ. Žalobce namítal, že jeho odpovědnost za případné přestupky spáchané přede dnem 30. 10. 2020 již dle § 29 písm. a) přestupkového zákona zanikla.
41. Pro přestupek podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ lze dle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení uložit pokutu do 5 000 000 Kč. Délka promlčecí doby tak činí 3 roky [§ 30 písm. b) přestupkového zákona], přičemž běh promlčecí doby se přerušuje u důvodů dle § 32 odst. 2 téhož zákona. Pro řádné posouzení případného promlčení odpovědnosti žalobce je třeba, aby soud nejprve vymezil, kdy ke spáchání přestupků došlo.
42. Podle § 109 odst. 2 písm. f) zákona o VUŽ je zpracovatel vozidel s ukončenou životností povinen *vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi, pokud jde o převzatá vozidla s ukončenou životností a o jiné odpady, za podmínek stanovených zákonem o odpadech a ve stanoveném rozsahu.*
43. Podle § 109 odst. 2 písm. g) zákona o VUŽ je zpracovatel vozidel s ukončenou životností povinen *vést samostatnou evidenci materiálů a částí k opětovnému použití, která není zasílána s hlášením podle písmene f), ale na vyžádání se předkládá orgánům provádějícím kontrolu podle tohoto zákona.*
44. Podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ zároveň platí, že *se právnická nebo podnikající fyzická osoba dále dopustí přestupku tím, že jako provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností nesplní některou z povinností stanovených v § 106 odst. 4 nebo 5, § 108 odst. 1, § 109 odst. 1 až 3 nebo 5 nebo § 110 odst. 5.*
45. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zjevné, že přestupky, které jsou žalobci kladeny za vinu a ve vztahu k nimž žalobce upozorňuje na možné promlčení, spočívají (i.) v tom, že ke dni kontroly, tedy ke dni 29. 11. 2022, inspekce zjistila pochybení ve vedení průběžné evidence o produkci a nakládání s odpady podle § 109 odst. 2 písm. f) zákona o VUŽ za rok 2022; (ii.) v tom, že inspekce v rámci kontroly zjistila nesrovnalosti v hlášení o druzích a množství odpadů a způsobech nakládání s nimi podle § 109 odst. 2 písm. f) zákona o VUŽ za rok 2021, a (iii.) v tom, že žalovaný ke dni kontroly vůbec nevedl samostatnou evidenci materiálů a částí k opětovnému použití za rok 2022.
46. Pokud jde o průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi za období roku 2022 do dne provedení kontroly, kontrolou zjištěné nedostatky, z nichž inspekce dovozuje přestupkovou odpovědnost žalobce, spočívaly primárně v nevykázání skladových zásob převedených z roku 2021 a v pochybeních při vykazování jednotlivých úkonů nakládání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v rámci roku 2022. V případě prvního jmenovaného pochybení platí, že povinnost žalobce vykázat skladové zásoby odpadů převedené z roku 2021 mu vznikla jednorázově, a to k 1. 1. 2022. Právě tento den je rozhodným z hlediska stanovení promlčecí doby. Správní orgán totiž žalobci neklade za vinu jakákoliv pochybení při vykazování či nakládání s autovraky v uplynulých letech, nýbrž pouze to, že nesprávně vykázal souhrnný údaj vstupující do evidence za rok 2022. Jde o novou substantivní povinnost. Žalobce ostatně mohl (a měl) k uvedenému datu přijmout opatření, která by zajistila reálnost vykazovaných skutečností, za níž odpovídá. K zániku odpovědnosti za přestupkové jednání tak v případě uvedených jednání nemohlo ke dni 30. 10. 2023 objektivně dojít. Obdobný závěr platí i pro druhou skupinu přestupkově relevantních pochybení, kterých se žalobce dopustil v průběhu roku 2022.

47. Také v případě povinnosti zaslat správnímu orgánu hlášení o druzích a množství odpadu za rok 2021, které žalobce vypracoval ke dni 8. 2. 2022, je třeba konstatovat, že se jedná o povinnost jednorázovou, a že případná odpovědnost za pochybení při jejím vyhotovení vzniká jednorázově v roce 2022. Právě v roce 2022 totiž došlo k souhrnnému zpracování údajů obsažených v hlášení, přičemž eventuální dřívější pochybení mohla být až do finálního zpracování a odevzdání hlášení zjištěna a zhojena. Z uvedeného důvodu proto také v případě tohoto jednání platí, že odpovědnost za něj nemohla ke dni 30. 10. 2023 zaniknout.
48. K promlčení nemohlo dojít ani v případě nevedení samostatné evidence materiálů a částí k opětovnému použití za rok 2022. Ke všem dílčím jednáním porušujícím zákonem stanovenou povinnost došlo v období roku 2022, tudíž ani v tomto případě nemohlo dojít k uplynutí prekluzivní doby.
49. Soud tedy konstatuje, že odpovědnost žalobce za přestupky podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ nezanikla.
50. Soud poté přistoupil k posouzení jednotlivých věcných námitek. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítá, že byl zkrácen na svých procesních právech, jelikož mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před skončením řízení. Jeho žádost o nařízení ústního jednání ze dne 9. 11. 2023 byla zamítnuta usnesením inspekce ze dne 16. 11. 2023, čj. ČIŽP/41/2023/12863, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 1. 2024, čj. MZP/2024/2011/109. Dne 19. 1. 2024, tedy den po doručení uvedeného rozhodnutí žalobci, bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, což bylo pro žalobce překvapivé. Tím, že žalobci nebylo před vydáním prvostupňového rozhodnutí umožněno vyjádřit se ani písemně, nemohl využít svého zákonného práva podle § 36 odst. 3 správního řádu.
51. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že smyslem a účelem úpravy obsažené v § 36 odst. 3 správního řádu je zajistit, aby účastník řízení seznal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity, a poskytnout mu procesní prostor seznámit se s obsahem spisu v době, kdy mezi seznámením s podklady rozhodnutí a vydáním rozhodnutí již není správní spis dále doplňován o další důkazní prostředky, jak plyne např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 10. 2013, čj. 1 As 85/2013 - 51, ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 - 243,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

č. 2073/2010 Sb. NSS). Jak judikoval NSS, „*ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu speciálně upravuje právo účastníka vyjádřit se bezprostředně před vydáním rozhodnutí ke všem shromážděným podkladům. Jelikož určení okamžiku, kdy lze zjištěný skutkový stav věci považovat za dostatečný (a lze proto přistoupit k vydání rozhodnutí) závisí na postoji správního orgánu, je logické, že účastník řízení může toto právo využít až poté, kdy je správním orgánem o tomto stavu řízení vyrozuměn. Konsekventně je proto povinností správního orgánu účastníka řízení na tento fakt upozornit, s čímž je logicky spojena i povinnost stanovit mu lhůtu, kdy lze toto procesní oprávnění vykonat*“ (rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2020, čj. 3 As 209/2017 - 51).

52. Soudy v minulosti potvrdily, že neposkytne-li správní orgán účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, může takové porušení nabýt až rázu protiústavnosti (např. náleze ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04). Ostatně právě proto judikatura vychází z teze, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí patří mezi stěžejní procesní práva účastníka správního řízení; v ústavní rovině je garantováno čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2011, čj. 2 As 60/2011 - 101).
53. Judikatura správních soudů tedy chrání účastníky, jejichž práva na seznámení se spisem byla skutečně porušena (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2016, čj. 9 As 226/2015 - 44, č. 3408/2016 Sb. NSS). Současně však ustáleně akcentuje, že procesní práva nelze uplatňovat samoúčelně, ale vždy jen ve vazbě na práva hmotná, k jejichž ochraně řádné zajištění procesních práv účastníka řízení slouží. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak může být důvodem ke zrušení rozhodnutí tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 As 225/2018 - 116, ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 - 243, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 - 28, ze dne 28. 6. 2005, čj. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, čj. 2 As 54/2008 - 80 či ze dne 22. 1. 2009, čj. 6 As 16/2008 - 90). Podle konstantní rozhodovací praxe správních soudů je ostatně ve správním soudnictví vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, čj. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS).
54. Správní soudy přitom v této souvislosti opakovaně judikovaly, že je to žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 28/2011 - 78, NSS dospěl k závěru, že „[n]amítli-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, je (...) pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“.
55. Z provedené rekapitulace se podává, že smyslem regulace obsažené v předmětném ustanovení je (s jistým zjednodušením řečeno) jednak (i.) vyjavit účastníku řízení úmysl přistoupit k vydání rozhodnutí, resp. jej informovat o tom, že ve věci zjištěný skutkový stav umožňuje k vydání rozhodnutí přistoupit, a dále (ii.) zajistit, aby účastník řízení seznal všechny podklady, které jsou při rozhodování v jeho věci užity, poskytnout mu procesní prostor seznámit se s nimi v době, kdy mezi seznámením s podklady rozhodnutí a vydáním rozhodnutí již není správní spis dále doplňován, a umožnit mu k věci se vyjádřit, případně vznést další důkazní návrhy.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

56. Soud neměl pochybnosti o tom, že správní orgán prvního stupně uvedeným požadavkům v nyní posuzované věci dostál.
57. Soud ze správního spisu ověřil, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 10. 2023, které bylo žalobci doručeno dne 30. 10. 2023, byl žalobce poučen mimo jiné o tom, že může žádat o nařízení jednání ve věci a že má možnost vyjádřit se k podkladům řízení s tím, že rozhodnutí bude vydáno nejdříve po 15 dnech od doručení tohoto oznámení. Dle přesvědčení soudu dal tímto správní orgán prvního stupně jednoznačně najevo, že již má dostatek podkladů a je připraven ve věci rozhodnout, a rovněž stanovil žalobci lhůtu, ve které se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalobci tedy bylo ze strany správního orgánu prvního stupně zcela jednoznačně umožněno uplatnit právo podle § 36 odst. 3 správního řádu.
58. Žalobce se nicméně k podkladům pro rozhodnutí nevyjádřil a pouze se domáhal nařízení ústního jednání. Následně byla usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 11. 2023, které bylo žalobci doručeno dne 27. 11. 2023, zamítnuta žádost o nařízení ústního jednání a žalobce byl mimo jiné upozorněn na skutečnost, že ústní jednání není nezbytné pro zjištění stavu věci, a dále byl znovu poučen o možnosti písemně vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Proti zmíněnému usnesení podal žalobce dne 6. 12. 2023 odvolání, teprve následně dne 21. 12. 2023 právní zástupce žalobce nahlížel do spisu. Dne 17. 1. 2024 žalovaný odvolání proti usnesení zamítl a usnesení potvrdil, přičemž dané rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18. 1. 2024. Prvostupňové rozhodnutí bylo bez dalšího vydáno dne 19. 1. 2024.
59. Žalobce byl tedy již od doručení oznámení o zahájení řízení o přestupku, tj. ode dne 30. 10. 2023, prokazatelně seznámen s tím, že správní orgán prvního stupně je na podkladě zjištění z předcházející kontroly připraven vydat rozhodnutí, a byl rovněž opakovaně poučen o tom, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. S podklady řízení se žalobce prostřednictvím nahlížení do spisu seznámil dne 21. 12. 2023. Je sice pravdou, že žalobce s jistotou nevěděl, že ústní jednání nebude nařízeno, a tedy ani o tom, kdy dojde k vydání rozhodnutí, dle přesvědčení soudu měl však na daném skutkovém půdorysu dostatečný časový prostor k tomu, aby se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřil.
60. Pokud se žalobce aktivně, avšak neúspěšně, domáhal ústního jednání ve věci, správní orgán jistě mohl žalobci dodatečně umožnit vyjádřit se k podkladům řízení a ve věci samé ještě i poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že ústní jednání nařízeno nebude. Na druhou stranu je nezbytné vzít v potaz i skutečnost, že žalobce byl správním orgánem prokazatelně opakovaně poučen, měl k dispozici veškeré podklady pro rozhodnutí, a nadto byl v řízení právně zastoupen. Z ničeho neplyne, že by mohl legitimně očekávat, že správní orgán prvního stupně po vyřešení otázky nezbytnosti ústního jednání nepřistoupí k vydání rozhodnutí ve věci samé. Optikou shora vyložených východisek tak soud nepovažuje postup správního orgánu prvního stupně za nezákonný.
61. Pro úplnost soud dodává, že ani v případě, kdy by snad soud v popsáném postupu inspekce shledal procesní vadu, nemohla by být námitka žalobce uvedená v prvním žalobním bodě důvodná. Jak vyplývá ze závěrů shora citované rozhodovací praxe soudů, je třeba zkoumat, zda taková eventuálně zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Žalobce však v rozporu s výše uvedeným konkrétně netvrdil ani nedokládal, jak se mělo tvrzené nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotknout jeho práv. V podané žalobě neupřesnil, co konkrétního by do případného vyjádření se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

k podkladům řízení uvedl, jaké podklady neměl před vydáním prvostupňového rozhodnutí k dispozici či jaké další důkazy by sám navrhoval k provedení. Z žaloby tak není ani náznakem patrné, jakým způsobem mohlo žalobcem namítané pochybení správního orgánu ovlivnit vydané prvostupňové rozhodnutí.

62. Soud tak uzavírá, že žalobce byl opakovaně poučen o tom, že se do vydání rozhodnutí může vyjádřit k podkladům řízení. Ačkoliv mu nebylo známo, kdy k vydání rozhodnutí přesně dojde, byl vícekrát upozorněn, že přestupkové řízení k vydání rozhodnutí již směřuje. Zároveň měl k dispozici veškeré podklady (rozhodnutí nebylo opřeno o žádný podklad, který by žalobci nebyl zpřístupněn). Od 30. 10. 2023 do 19. 1. 2024 měl žalobce dostatek času nahlédnout do spisu a k podkladům rozhodnutí se vyjádřit. V žalobě přitom ani konkrétně netvrdil, jak se měla tvrzená procesní vada promítnout v jeho právech. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že námitka žalobce týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu není důvodná.
63. Dále se soud zabýval námitkou žalobce obsaženou **v druhém žalobním bodě**. Žalobce tvrdil, že nebyla naplněna formální ani materiální stránka přestupku podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech. Jako vodohospodářsky zabezpečenou plochu lze dle žalobce označit celý pozemek parc. č. 724 v k. ú. Sluštice a stejně tak haly č. 5.1 a 5.2 nacházející se na pozemku parc. č. 725 v k. ú. Sluštice, neboť vodohospodářsky zabezpečená plocha je taková plocha, která umožňuje kontrolované nakládání s vodami. Žalobce dále dokládal, že rozhodnutím Městského úřadu Říčany u Prahy, stavebního úřadu, ze dne 30. 6. 1998, čj. 6432/98, byly povoleny úpravy za účelem změny užívání celého areálu bývalého kravína na areál autovrakoviště. Užívání zařízení žalobce tentýž úřad následně povolil kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 3. 2001, čj. 301/01-330/St., přičemž stav evidovaný v katastru nemovitostí je pouze deklaratorní a pro posouzení skutečného stavu věci je třeba vycházet z kolaudačního rozhodnutí nebo souhlasu s užíváním vydaným příslušným stavebním úřadem. Skutečnost, že předmětné pozemky jsou vodohospodářsky zabezpečenými plochami, má být dále patrná z popisné i výkresové části technické zprávy pasportu odlučovače ropných látek, do kterého je odváděna veškerá znečištěná dešťová voda z celého zařízení žalobce, přičemž certifikovaná laboratoř pravidelně provádí testování odpadních vod.
64. Podle § 5 přestupkového zákona je *přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*.
65. Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech je *provozovatel zařízení určeného pro nakládání s odpady povinen provozovat zařízení ke skladování, sběru, úpravě, využití nebo odstranění odpadu v souladu s povolením podle § 21 odst. 2*.
66. Podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech se *právnícká nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje zařízení určené pro nakládání s odpady bez povolení provozu zařízení podle § 17 odst. 1 písm. a) nebo v rozporu s ním*.
67. Zařízení ke skladování, sběru, úpravě, využití nebo odstranění odpadu smí být dle § 21 odst. 2 zákona o odpadech provozováno pouze na základě povolení provozu zařízení vydaného krajským úřadem, přičemž podle § 22 odst. 1 zákona o odpadech je nedílnou součástí povolení provozu zařízení provozní řád zařízení. Povolení provozu zařízení se vydává na dobu neurčitou, s výjimkou mobilních zařízení, kterým se povolení vydává na dobu určitou, nejdéle na dobu 6 let. Náležitosti provozního řádu zařízení jsou blíže

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

stanoveny v příloze č. 1 vyhlášky č. 345/2021 Sb., o podrobnostech nakládání s vozidly s ukončenou životností, ve znění pozdějších předpisů.

68. Soud vzal při posouzení námitky žalobce v úvahu stavební povolení vydané Městským úřadem Říčany u Prahy dne 30. 6. 1998, čj. 6432/98, jakož i kolaudační rozhodnutí téhož úřadu ze dne 7. 3. 2001, čj. 301/01-330/St. Stavebním povolením byly žalobci povoleny stavební úpravy autovrakoviště v areálu bývalého velkokapacitního kravína v obci Sluštice a kolaudačním rozhodnutím pak bylo povoleno užívání areálu po provedených stavebních úpravách. Žalobci byl dále dne 9. 12. 2009 rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, čj. 177806/20008/KUSK OŽP/Ko, udělen souhlas mimo jiné k tomu, aby v předmětném areálu provozoval zařízení k využívání, sběru nebo výkupu autovraků. Nedílnou součástí souhlasu je schválený provozní řád zařízení z listopadu 2009. V příloze č. 2 provozního řádu zařízení je znázorněno schéma zařízení, ve kterém jsou jednoznačně vyznačeny vodohospodářsky zabezpečené plochy. Z obsahu těchto listin pak soud dále primárně vycházel.
69. Dle rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008 - 45, *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“* Podle cit. rozsudku *„lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“*
70. NSS rovněž ustáleně judikuje, že *„společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění“* (rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2015, čj. 7 As 63/2015 - 29).
71. Přestupek podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech spadá mezi tzv. ohrožovací přestupky, a tak k jeho dokonání postačuje ohrožení chráněného zájmu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2016, čj. 9 As 172/2015 - 67) a vznik reálného následku (účinku) proto není k naplnění skutkové podstaty potřebný (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2015, čj. 8 As 50/2015 - 39).
72. Materiální stránka přestupku podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech přestupku spočívá ve faktickém provozování činnosti v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení. Soud má za to, že uvedené ustanovení zákona o odpadech nemá chránit pouze zájem na ochraně životního prostředí, nýbrž také veřejný pořádek v oblasti odpadového hospodářství. K naplnění znaků skutkové podstaty daného přestupku došlo, protože žalobce provozoval dané zařízení v rozporu s provozním řádem. Z hlediska naplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

znaků skutkové podstaty nebylo rozhodné, zda svým provozem také ohrozil životní prostředí. Správní orgán prokázal, že žalobce skutečně umístil autovraky, tedy vozidla s ukončenou životností, i na ploše, která dle platného provozního řádu zařízení není vodohospodářsky zabezpečenou plochou, tedy to, že provozoval zařízení pro nakládání s odpady objektivně postupoval v rozporu se stávajícím povolením provozu. Soud na základě shora uvedených důvodů nepovažuje tuto námitku žalobce za důvodnou.

73. Změny provozního řádu, a tedy i příloh, jež jsou jeho součástí, byl žalobce dle vydaného souhlasu povinen neodkladně oznamovat krajskému úřadu. Případná úprava provozního řádu tak, aby ve sporných částech žalobcova zařízení mohlo docházet k činnostem, které jsou podmíněny tím, že mohou být provozovány pouze na vodohospodářsky zabezpečené ploše, byla zcela v dispozici žalobce. Ten mohl provozní řád a jeho přílohy upravit nebo doplnit, přičemž správní orgán příslušný ke schválení těchto změn by byl příslušný posoudit i to, zda žalobcem navržené plochy lze pokládat za vodohospodářsky zabezpečené. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že znečištěná dešťová voda z celého zařízení je odváděna do odlučovače ropných látek, jehož odtok je pravidelně zkoumán certifikovanou laboratoří, ani okolnost, že v posuzovaném případě nebyl prokázán negativní dopad na životní prostředí. Správní orgány správně vzaly tyto skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce co do potenciality negativních účinků v potaz při stanovení výše pokuty v rámci správního uvážení, přičemž tento postup neprojevuje znaky nepřezkoumatelnosti nebo libovůle. Uvedené skutečnosti totiž nijak nevylučují závěr o formální naplnění znaků skutkové podstaty, ani závěr o nezbytné míře společenské škodlivosti jednání žalobce z materiálního hlediska, a to s ohledem na shora vymezený objekt daného přestupku, jímž je kromě jiného veřejný pořádek v oblasti odpadového hospodářství.
74. Žalobce pod **třetím žalobním bodem** namítal, že správní orgány nesprávně zjistily skutečný stav věci relevantní pro hodnocení přestupků podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ. Dle jeho názoru se na předmětných pozemcích nacházely „komplexní opětovně použitelné díly“, přičemž inspekce na žádném z těchto dílů uvedeném v prvostupňovém rozhodnutí nezjistila VIN ve smyslu nařízení o VIN. Mělo se tedy jednat o zboží a použité zboží, a nikoliv o odpad, a proto žalobce tyto díly nemohl nesprávně vykázat v evidencích a rovněž nebyla dána ani pravomoc inspekce k projednání přestupku. Nadto žalobce poukazuje na skutečnost, že v žádném právním předpise není přesně technicky vymezen pojem díl, náhradní díl ani díl pro opětovné použití.
75. Odpadem je podle § 4 odst. 1 zákona o odpadech každá movitá věc, které se osoba zbavuje, má úmysl nebo povinnost se jí zbavit. Dle odst. 2 cit. ustanovení se má za to, že osoba má úmysl zbavit se movité věci, pokud tuto věc není možné používat k původnímu účelu. Podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o VUŽ se vozidlem s ukončenou životností rozumí vozidlo, které se stalo odpadem.
76. Opětovně použitelnými díly se podle § 102 odst. 1 písm. e) zákona o VUŽ rozumí *části, které byly z vozidla s ukončenou životností vyjmuty po kvalifikované demontáži zpracovatelem vozidel s ukončenou životností nebo po dohodě s ním konečným uživatelem za účelem opětovného použití; za opětovně použitelný díl se nepovažuje karoserie nebo její část, pokud je na ní vyznačené identifikační číslo vozidla (VIN).*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

77. Přípravou k opětovnému použití se podle § 11 odst. 1 písm. m) zákona o odpadech rozumí *způsob využití odpadů zahrnující kontrolu, čištění nebo opravu, která zaručí, že je výrobky nebo jejich části možné bez dalšího zpracování opětovně používat.*
78. Podstatnou částí vozidla se podle § 102 odst. 1 písm. f) zákona o VUŽ rozumí *karoserie nebo rám vozidla vybavený identifikačním číslem vozidla (VIN), dveře, blatníky a kapoty, hnací a převodový mechanismus s příslušenstvím, nápravy, kola včetně pneumatik, autobaterie, elektroinstalace včetně ovládacích a bezpečnostních prvků a dalších přístrojů, sedadla, katalyzátor a vnější osvětlení podle homologace.*
79. Podle § 106 odst. 4 zákona o VUŽ *musí provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností zajistit, aby s vozidly s ukončenou životností a jejich částmi bylo nakládáno na oddělených plochách, a musí vést oddělenou evidenci pro vozidla s ukončenou životností podle § 108 odst. 1 písm. k) a § 109 odst. 2 písm. f).*
80. Podle § 109 odst. 2 písm. c) zákona o VUŽ je zpracovatel vozidel s ukončenou životností dále kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen, *je-li na vozidle nebo jeho části identifikační číslo vozidla (VIN), které nebylo znehodnoceno postupem podle § 108 odst. 1 písm. h), znehodnotit identifikační číslo způsobem, který umožní identifikaci vozidla s ukončenou životností, jinak nelze díl opětovně použít; znehodnocení identifikačního čísla provede zpracovatel vozidel s ukončenou životností i tehdy, předává-li vozidlo s ukončenou životností nebo jeho části dalšímu zpracovateli podle písmene a).*
81. Podle § 109 odst. 2 písm. d) zákona o VUŽ je zpracovatel vozidel s ukončenou životností také povinen *při konečném zpracování vozidla s ukončenou životností zničit identifikační číslo vozidla (VIN) způsobem, který vylučuje jakékoliv jeho další použití.*
82. Relevantní úpravu pak doplňují shora citovaná ustanovení § 109 odst. 2 písm. f) a g) a § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ.
83. Podle § 126 odst. 1 písm. c) zákona o VUŽ *projednává přestupky podle tohoto zákona inspekce nebo krajský úřad, jde-li o přestupky podle § 125 odst. 2 písm. t) až w).*
84. Podle § 130 odst. 1 písm. a) zákona o VUŽ *inspekce kontroluje, jak jsou právníckými osobami, podnikajícími fyzickými osobami a obcemi dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů ve všech oblastech působnosti tohoto zákona, s výjimkou oblastí, v nichž je podle § 131 odst. 1 písm. a) až d) ke kontrole příslušná Česká obchodní inspekce.*
85. Žalobce autovraky soustavně označuje pojmem „komplexní opětovně použitelné díly“ a uvádí, že je nemohl chybně vykázat v evidencích, protože tyto díly byly jako použité zboží předány do jeho samostatné živnosti – maloobchod s použitým zbožím. Správní orgány o povaze autovraků jakožto odpadu neměly na základě shora citovaných ustanovení právního řádu pochyb a ani soud nemá jejich úsudku čeho vytknout. Pojem „komplexní opětovně použitelný díl“ není v žádném právním předpisu zmíněn, a tedy ani definován; nelze jej dle přesvědčení soudu užívat jako náhradu pojmu vozidlo s ukončenou životností nebo pojmu opětovně použitelný díl. Nejsou-li splněny předpoklady vyplývající z § 102 odst. 1 písm. e) zákona o VUŽ, nelze posuzovaný objekt právních vztahů označit za opětovně použitelný díl. Vozidla s ukončenou životností, tj. autovraky, jsou odpadem [§ 3 odst. 1 písm. b) zákona o VUŽ] a je nutno s nimi v tomto ohledu zacházet. To zahrnuje i povinnost je jako odpad evidovat v evidencích dle shora citovaných ustanovení.
86. Ačkoliv soud nikterak nezpochybňuje žalobcův závěr, že určité části autovraků lze za stanovených podmínek využít jako opětovně použitelné díly, je zároveň třeba konstatovat,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

že toto tvrzení rozhodně neplatí všeobecně. Pokud žalobce odkazuje na předpisy práva Evropské unie nebo na stanovisko generálního advokáta ve věci řešené Soudním dvorem Evropské unie pod sp. zn. C-471/15, *Sjelle Autogenbrug I/S proti Skatteministeriet*, podle nichž jsou automobilové součástky použitým zbožím, nikoliv odpadem, je třeba uvést, že použitým zbožím se autodíly stávají poté, co projdou přípravou k opětovnému použití [srov. § 11 odst. 1 písm. m) zákona o odpadech]. Jak však soud ověřil ze správního spisu, v daném případě k požadovanému postupu nedošlo. Vedle toho je nutno upozornit také na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 18. 12. 2007 ve věci C-195/05, *Komise proti Itálii*, podle nějž skutečnost, že látky nebo předměty mají obchodní hodnotu a může dojít k jejich opětovnému ekonomickému užití, nebrání tomu, aby byly považovány za odpad. NSS pak v minulosti konstatoval, že absolutní neužitečnost věci není pojmovým znakem odpadu (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2017, čj. 10 As 99/2016 - 31). Lze tedy konstatovat, že právní hodnocení správního orgánu bylo v dané situaci příléhavé.

87. Pokud jde o námitku žalobce, že inspekce nezjistila na žádném z „komplexních opětovně použitelných dílů“ uvedených v prvostupňovém rozhodnutí VIN podle nařízení o VIN, neboť vyobrazení na jiných než uvedených místech jinou formou než vyražením nebo vylisováním takovým VIN není, upozorňuje soud předně na časovou působnost uvedeného unijního předpisu. Nařízení o VIN přijaté dne 11. 1. 2011 totiž bylo nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2019/2144 ze dne 27. 11. 2019. Aktuálně účinné nařízení přitom výslovně způsob vyznačení VIN na vozidlech neupravuje. I podle již zrušeného nařízení bylo však možné místo mechanické ražby VIN použít jinou techniku zaručující stejnou odolnost vůči pokusům o přepsání nebo falzifikaci, a nelze proto přisvědčit žalobci, že označení např. alfanumerickým kódem umístěným na štítku za čelním sklem nebo vypískovaným do čelního skla bez dalšího vylučuje závěr o tom, že správní orgány na „komplexně použitelných dílech“ zjistily označení VIN. Správní orgán prvního stupně prokazatelně VIN u některých autovraků zjistil, což je rovněž patrné z pořízené fotodokumentace. Po lustraci zjištěných VIN v Modulu Autovraky Informačního systému odpadového hospodářství bylo dále inspekcí zjištěno, že identifikované autovraky byly převzaty do zařízení žalobce v průběhu let 2017-2020. To, že u některých autovraků nebylo VIN zjištěno vůbec, pouze dokládá, že šlo skutečně o jejich konečné zpracování, jak uváděl žalovaný.
88. Vzhledem k závěru, že v posuzovaném případě správní orgány věcně správně posoudily předmětné autovraky jako odpad, měla inspekce dle shora citovaných ustanovení pravomoc dané přestupky na úseku odpadového hospodářství projednat. Správní orgán prvního stupně v tomto směru zjistil, že v průběžné evidenci o produkci a nakládání s odpady za rok 2022 (do 29. 11. 2022, kdy byla u žalobce provedena kontrola) a v hlášení o sběru a zpracování autovraků za rok 2021, tedy v evidenčních záznamech, které má žalobce povinnost vést, byly vykázány chybné a neúplné údaje. Žalobce zároveň vůbec nepředložil samostatně vedenou evidenci materiálů a částí k opětovnému použití za období roku 2022.
89. Žalobce uvedená pochybení ve vedení evidencí nepopírá. Ve vztahu k evidenci materiálů a částí k opětovnému použití žalobce ve správním řízení uvedl, že dle jeho názoru není možná. Dle jeho názoru totiž náhradní díl vzniká v okamžiku jeho prodeje demontováním ze souboru náhradních dílů, případně vyřezáním, anebo jinou demontáží z jiného celku. Tím se náhradní díl vytěží, fakticky vyrobí a následně použije pro účel, ke kterému byl původně určen. Z uvedeného plyne, že žalobce nejenže nerozporoval, že uvedenou zákonem vyžadovanou evidenci vůbec nevedl, ale sám také popsal způsob vzniku

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

náhradního dílu dalším zpracováním z vozidla s ukončenou životností, které ve své argumentaci účelově nazývá pojmem „komplexní opětovně použitelný díl“. Sám žalobce tedy připouští, že vraky ve své „komplexní“ podobě ještě nepředstavují opětovně použitelné díly ve smyslu zákonné úpravy. K jejich vzniku je totiž potřeba dalšího kvalifikovaného postupu, ať už vynětí, či dalšího zpracování ve smyslu § 102 odst. 1 písm. e) zákona o VUŽ.

90. V tomto ohledu soud souhlasí s právním hodnocením správních orgánů, že sporné vraky je skutečně potřeba hodnotit jako vozidla s ukončenou životností, tudíž jako odpad. Inspekce proto měla pravomoc o přestupcích rozhodnout. Soud má rovněž za to, že správní orgány náležitě zjistily a přesvědčivě doložily skutkový stav, tedy to, že k sankcionovaným pochybením při vedení evidencí žalobcem skutečně docházelo, a na uvedená skutková zjištění byla následně odpovídajícím způsobem aplikována relevantní právní úprava.
91. V neposlední řadě se soud zabýval také sérií námitek, jimiž žalobce pod **pátým žalobním bodem** brojil proti průběhu kontroly.
92. Podle § 9 písm. a) kontrolního řádu *je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady.*
93. Podle § 9 písm. b) kontrolního řádu *je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, povinné osoby a třetí osoby.*
94. Podle § 9 písm. e) kontrolního řádu *je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly.*
95. Smyslem a účelem ustanovení týkajících se šetření práv a oprávněných zájmů kontrolovaných a povinných osob je zejména to, aby kontrola byla prováděna efektivním způsobem, který nebude kontrolovanou osobu zbytečně zatěžovat. Povinnost kontrolujícího tak spočívá mimo jiné i v tom, že musí efektivně a s ohledem na práva a oprávněné zájmy kontrolovaného zjistit skutečný stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly. V praxi to znamená, že kontrolní orgán, je-li to s ohledem na účel kontroly možné, zohlední při jejím plánování a provádění provozní potřeby, časové a kapacitní možnosti kontrolované osoby. Zároveň má orgán veřejné moci vždy jednat tak, aby se vyvaroval vzniku duplicitních či nadbytečných požadavků, a to v souladu se zásadou vyjádřenou v § 6 správního řádu, podle níž mají správní orgány vyřizovat věci bez zbytečných průtahů a tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2013, č. j. 5 As 77/2011 - 58).
96. Dle komentářové literatury (LIBOSVÁR, Ondřej. § 9 [Povinnosti kontrolujícího]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. Zákon o kontrole. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 122.) směřuje možnost kontrolované osoby účastnit se kontrolních úkonů zejména k zajištění transparentního provádění kontroly a pořizování důkazního a dokladového materiálu a současně k možnosti kontrolované osoby uplatnit bezprostředně argumenty, vysvětlení či doplňující informace tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nebude důvodných pochyb.
97. Dle podkladů obsažených ve správním spise bylo žalobci předem sděleno, že se ohlášené kontroly dne 29. 11. 2022 bude účastnit více inspektorů (viz oznámení o provedení kontroly ze dne 7. 11. 2022). Žalobce měl tedy dle názoru soudu nepochybně možnost být

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

kontroly účasten a bylo jen na něm, zda zajistí přítomnost potřebného počtu osob tak, aby reagoval na přítomnost více inspektorů. Ani skutečnost, že někteří inspektoři nevyčkali konce kontroly, nemohla mít negativní dopad na zákonnost kontroly, použitelnost kontrolních zjištění neřkuli zákonnost rozhodnutí vydaných v navazujícím přestupkovém řízení, přičemž vše podstatné bylo zaznamenáno v záznamu o kontrolních úkonech. Pokud jde o tvrzení, že žalobce neměl možnost vznést proti postupu kontrolujících námitky do protokolu o provedené kontrole, musí soud konstatovat, že uvedené tvrzení je v rozporu s obsahem správního spisu. Ačkoliv žalobce při provedení obou kontrol v areálu své provozovny svým podpisem do záznamu o kontrolních úkonech stvrdil, že k průběhu kontroly a obsahu protokolu nemá připomínky, jistě mohl po zjištěních, které by důvod připomínek zavdaly, inspekci o takové skutečnosti dodatečně informovat, zvláště když s inspekcí po provedení kontrolních úkonů dále komunikoval, a to až do vydání protokolu o provedené kontrole čj. ČIŽP/41/2023/9126 který byl sepsán dne 11. 8. 2023, více než 8 měsíců po provedení kontroly. Proti kontrolním zjištěním pak žalobce jako kontrolovaná osoba mohl podat námitky, o čemž byl řádně poučen. Tohoto svého práva žalobce navíc prokazatelně využil, když námitky proti postupu inspekce a proti tvrzeným vadám protokolace skutečně podal. Žalobce tak měl podle soudu dostatečný prostor pro vyjádření svých námitek proti postupu inspekce při provádění kontroly.

98. K námitce poukazující na chování inspektorky je třeba zdůraznit, že inspektoři měli za úkol zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly. Jejich činnost byla znesnadněna tím, že nebyla dodržena ani minimální plocha na uskladnění jednoho autovraku dle provozního řádu zařízení, která měla činit cca 6,5 m², a mezi jednotlivými autovraky tak nebyly přístupové uličky (viz fotodokumentace obsažená ve správním spisu). Žalobce tuto skutečnost v žalobě nezpochybňuje. Aby mohl být účel kontroly naplněn, bylo nezbytné, aby se inspektoři dostali ke všem autovrakům, a proto byli nuceni se přes některé autovraky pohybovat. V opačném případě by nebylo možné zkontrolovat, mimo jiné i to, zda se na autovracích nachází VIN, či nikoli. Žalobce tomuto způsobu kontroly mohl zabránit, pokud by dodržel minimální plochu na uskladnění jednoho autovraku, kterou v provozním řádu svého zařízení sám upravil. Žalobce přitom ani neuvedl, zda mu v důsledku způsobu provádění kontroly vznikla na autovracích jakákoli škoda. Především však nijak nespecifikoval, zda a jak tvrzeným pochybením inspektorů došlo k zatížení přestupkového řízení vadou mající vliv na výsledek řízení.
99. Žalobce dále rozporoval postup inspekce v tom, že její inspektoři odmítli nahlédnout do průběžné elektronické evidence o produkci a nakládání s odpady vypracované za uplynulou část roku 2022 do data kontroly. Jak však podotkl již žalovaný, žalobci není kladeno za vinu, že tuto konkrétní evidenci nevedl, nýbrž že ji vedl nesprávně. Žalobci je naproti tomu kladeno za vinu, že vůbec nevedl evidenci jinou, totiž evidenci materiálů a částí k opětovnému použití za uplynulou část roku 2022, a to ani v elektronické podobě. Omezuje-li se tedy žalobce na námitku, že inspektoři do elektronické evidence o produkci a nakládání s odpady vypracované za uplynulou část roku 2022 nenahlédli, tato skutečnost nemohla mít bez dalšího na výsledek přestupkového řízení žádný vliv.
100. Jak bylo soudem zdůrazněno již v souvislosti s výše řešenou námitkou týkající se možnosti uplatnění procesních práv žalobce ve správním řízení, je i pro úspěšnost nyní posuzované námitky nezbytné, aby žalobce upřesnil a konkrétně popsal, jak by výsledek řízení ovlivnilo, pokud by k jím namítanému pochybení inspektorů v průběhu kontroly nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 28/2011 - 78). Žalobce se v tomto směru

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

omezil na pouhý výčet a popis jednání inspektorů, aniž konkrétně tvrdil a namítal, jakým způsobem se tato měla negativně projevit ve správnosti a úplnosti skutkových zjištění a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Ani tuto námitku tak podle soudu nelze považovat za důvodnou.

101. Závěrem soud posoudil i žalobcův eventuální návrh na moderaci pokuty. Žalobce navrhoval, aby soud snížil uloženou pokutu, která mu byla v přestupkovém řízení uložena, na jednu čtvrtinu, tedy na 62 500 Kč.
102. Za přestupek podle § 121 odst. 1 písm. o) o odpadech lze podle odst. 5 písm. c) téhož ustanovení uložit pokutu do výše 10 000 000 Kč.
103. Za přestupek podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o VUŽ lze podle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení uložit pokutu do výše 5 000 000 Kč.
104. V této souvislosti soud předesílá, že stanovení výše pokuty je primárně předmětem správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda nevykročil z jeho mezí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42). Úkolem soudu tedy není, aby nahradil posouzení prováděné správním orgánem v oblasti jeho odborné kompetence, a tím spíše ani to, aby nahradil správní uvážení uvážením soudním.
105. Naopak úkolem soudu je posoudit, zda správní orgán v napadeném rozhodnutí nevybočil z mezí správního uvážení, zda se dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem a zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a na ten zákonným způsobem aplikoval příslušné právní normy. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud na jejich základě vyvodit odlišné nebo přímo opačné závěry. I při volném správním uvážením je správní orgán limitován principy všeobecně platnými v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je co do rozsahu omezen, a to § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, ale pouze to, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil zvolenou výši v rámci zákonného rozpětí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).
106. Z konstantní rozhodovací praxe NSS zejména plynou dvě základní premisy, a sice že ukládání trestu je založeno na principech zákonnosti a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí. Správní orgán se při ukládání pokuty musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury NSS přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, či nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02). Dle usnesení NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, se likvidační pokutou rozumí sankce, „*která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“ Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není obecně dán prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

107. Dle § 78 odst. 2 s. ř. s. je pak soudu svěřeno oprávnění moderovat výši uložené pokuty, a to i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil. V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a jeho výměra, která zároveň splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 - 97). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě však pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost. Je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36).
108. Žalobci byla v daném případě uložena pokuta 250 000 Kč, která se pohybuje ve spodní části zákonné sazby za spáchané přestupky. Správní orgán prvního stupně postupoval při ukládání pokuty v zákonných mezích, přičemž dospěl k závěru, že jednání žalobce nelze považovat pouze za administrativní pochybení, a ohrožení životního prostředí hodnotil jako středního rozsahu. Uložená pokuta za celkem tři přestupky ve výši 2,5 % maximální zákonné sazby (odhlédne-li soud od jejího možného zvýšení podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona) za spáchané jednání podle soudu nevykazuje znaky výjimečného excesu nebo zjevné nepřiměřenosti.
109. Správní orgán prvního stupně v posuzovaném případě přihlédl při ukládání pokuty k přitěžujícím i polehčujícím okolnostem a zejména ke skutečnosti, že v daném případě nebylo prokázáno poškození některé ze složek životního prostředí. Správní orgán prvního stupně se rovněž zabýval přiměřeností výše pokuty, avšak neměl k dispozici informace týkající se hospodaření žalobce. Ten ani v průběhu přestupkového řízení neuváděl, že by měl být v tíživé finanční situaci, a naopak se veřejně prezentoval jako provozovatel největšího autovrakoviště v České republice. Žalobce proti výši uložené pokuty nad to nebrojil ani v odvolacím řízení, z čehož plyne, že napadené rozhodnutí se výši uložené

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pokuty blíže nezabývá. Žalobce skutečnosti, které by prokazovaly jeho tíživou ekonomickou situaci nebo likvidační charakter uložené pokuty, nikterak nedokládá ani v řízení před soudem.

110. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce dle svého tvrzení nezískal dotaci z Národního programu životního prostředí na udělení podpory na ekologickou likvidaci autovraků, ani to že dle svých slov musel následně omezit provoz svého zařízení a byl nucen propustit celkem sedm stálých zaměstnanců. Z komentářové literatury (BOHADLO, David, POTĚŠIL, Lukáš, POTMĚŠIL, Jan. 2.7 [Moderační právo soudu]. In: BOHADLO, David, POTĚŠIL, Lukáš, POTMĚŠIL, Jan. Správní trestání z hlediska praxe a judikatury. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 138.) rovněž vyplývá, že *„judikatura v žádném případě nepřipouští, že by i v rámci využití moderačního práva měla (zejména) pokuta za správní delikty ztratit cokoliv ze své účinnosti. Výše sankce za protiprávní jednání musí mít preventivní i represivní charakter. Trest, aby naplnil svůj účel z hlediska individuální a generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.“*
111. S ohledem na shora uvedené soud v daném případě neshledal prostor pro moderaci uložené pokuty.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

112. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
113. Uloženou sankci neshledal soud zjevně nepřiměřenou. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze nepřistoupil ke snížení uloženého trestu postupem dle § 78 odst. 2 s. ř. s.
114. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. března 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.